

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**HRIECH NÁŠ
KAŽDODENNÝ**

HRIECH NÁŠ KAŽDODENNÝ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

HRIECH NÁŠ
KAŽDODENNÝ

slovaart

Copyright © Dominik Dán 2008
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-522-2

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Imperiti facile ad credendum impelluntur.

Neskúsení, neznalí ľudia
sú ľahko dohnaní k tomu, aby verili.
/Cicero/

Venujem Ine a Vladovi Khandlovcom.

*Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc
ďakujem MUDr. Denisovi Valentovi,
súdnemu znalcovi odboru Zdravotníctvo
a Farmácia odvetvie Súdne lekárstvo.*

Nasledujúce strany budú nechutné. Nečítajte ich. Ak sa predsa rozhodnete a vydržíte až do konca, nevyčítajte mi, že som zvrhlý a morbidny, že preháňam, že sa snažím zveličovať, že nepoznám hranice.

Nevyčítajte mi, že som slušnosť a zdravý rozum vymenil za peniaze a pochybnú popularitu a že mi oči zaslepila vidina prchavej slávy. Nevyčítajte mi, prosím, že som slepý. Skutočnosť je oveľa horšia.

1

NOVEMBER 2002

Pondelok 1:00

Plazil sa, ale už nevládal.

Dlane mal rozodraté do krvi a drobné kamienky pod kožou sa zlepili krvou a trhali vlákna svalov jedno za druhým. Malo by to bolieť, ale nebolelo. Nohy ho z posledných síl vyniesli z pivnice na chodbu a odtiaľ do mrazivej noci. Posledný úder, čo dostal do brady, mu zalomil hlavu, zaboľel v zátylku a vyslal teplú vlnu do chrbta a do ramien. Potom stratil vedomie. Keď sa prebral, cítil sa ťažký. Teplo sa z tela vytratilo. Aj bolesť. Ostalo iba tupé nič. Prestával sa cítiť. Najprv ruky, potom nohy... potom celý chrbát.

Chcel vstať, ale spadol. Bol už na ulici, ale chcel ísť ešte ďalej. Ďalej... preč od neho... od diabla... preč!

Plazil sa, ale už naozaj nevládal.

Začal sa dusiť. Zlomený nos upchala krvná zrazenina a do úst mu z pažeráka vystrekli zvratky. Pomiešali sa s krvou a úlomkami zubov a vytvorili hustú kašu. Trochu vyteklo, ale veľká hrča ostala v hrdle a dusila ho.

Kašľal a snažil sa vytlačiť hrču von a nadýchnuť sa, ale... nešlo to! Nešlo to! Dávil a ručal. Stále mal plné ústa a keď sa mu aj podarilo kúsok vyplúť, ústa sa opäť zaplnili.

Nevidel.

Viečka mal naliat krvou a zlepené. Cez tenké škáry sotva rozoznával obrysy domov.

Nič ho nebolelo. Už ho nič nebolelo.

Mechanicky zaberal striedavo rukami a striedavo nohami. Sunul sa vpred ako veľký zakrvavený plaz. Dopla-

zil sa ku kontajneru na konci tmavej ulice v starobyľom centre Nášho Mesta. Vzoprel sa na lakťoch a z posledných síl sa snažil zachytiť kovového držadla. Vtedy ju zbadal. Konečne! Záchrana!

„Adam, pozri... tam niekto leží!“

„No a?“

„Adam, hýbe sa... on... chce vstať...“

„No a?“

„Adam, mali by sme sa pozrieť...!“

„Feťák zasraný... vylihuje si pri kontajneroch... a ja sa mám ísť na neho pozrieť... si normálna!? Pohni a nasadni už, čakajú nás! Vieš, že musím byť na ukončení, je to pre mňa životne dôležitá recepcia, je tam minister a generálny riaditeľ a všetci, veď som ti už hovoril! Ak sa to dnes večer podarí uvariť, tak o mesiac som...“

Veľký bavorák urobil piť piť a zablikal svetlami. Adam v smokingu sa obzrel, kde má manželku.

„Tak nasadneš už?!“ bol nervózný. Išlo mu o všetko.

„Seriem ti na tvoju recepciu!! Neboli sme tam od začiatku, tak načo sa tam teperíme teraz o jednej v noci!? Doletíš ako zmyslov zbavený, rýchlo, obliekaj sa! Čo som ti ja slúž...!?“

„Nese... ty!! Bože!! Zdena!! Čo som komu urobil!? Nerozumieš tomu, že Laco mi volal o deviatej, že sa ide o mne jednať a o všetkom sa rozhodne teraz v noci... priletel som na poslednú chvíľu, tak ma netlakuj aspoň ty!!!“

„Nemohol si predtým zavolať!!!? Aspoň z letiska, že si priletel... Ty idiot! Uprostred noci sa vovalíš do bytu... skoro som skolabovala!!“

„Teraz, na ulici to budeme riešiť, nie!? Krava! Čo už teraz na tom záleží, či som zavolať, alebo nie?! Tak nasadneš už!?“

Nenasadla. Trucovito hodila obnaženým plecom vytŕčajúcim z krásnej večernej toalety. Urobila pár klopkavých krokov v prítmí kamennej ulice. V jednej ruke kabelka, v druhej lem nekresťanský drahých šiat. Nepáčili sa jej, ale keď predavačka v salóne povedala cenu a odkiaľ sú, vzala si ich. Držala ich vysoko, aby sa nezašpinili o dlažbu.

„Ty, Adam... ale... on tam leží pri tom kontajneri... a kýva nám...“

„Chce dvacku na pivo! Ser naňho a švihni si už!“ muž bol netrpezlivý.

„Je akýsi čudný, Adam... On je akýsi... celý biely, čo to má na sebe!? Bielu deku, alebo... bielu nočnú košeľu? Alebo... počkaj, Adam! A je celý krvavý... preboha!!!“

„O jeden dôvod viac aby sme k nemu nešli, máš šaty za sto litrov, tak sa neondej a sadaj už!!“

„Ale...“ urobila krok a ostrá špica podpätku sa zaryla do pukliny medzi dlažobné kocky.

„Boha!“ zastonala.

„Ty krava! Tie sú od Manola... keby ťa videl Blahník, zalomil by rukami! Stáli tricku... ak zlomíš ten opäťok, jednu ti vrazím, fakt!! Zdena!!! Neblbni a sadaj!!“

Pričupla, opatrne si zachránila opäťok a vrátila sa k autu. Kým nasadla, ustráchané sa pozrela hore k ich balkónu.

„Adam! Čo ak zomiera?!“ syčala a cmúľala si prst, lebo pri vyťahovaní opäťku si zlomila nalepený necht.

„Tak sa to dočítaš zajtra v novinách! Feták zasraný...“

Naštartoval a vyrazili.

Mali sa radi. Bola to láska. Ona ho milovala, lebo robil šéfa medzinárodnej poisťovne a mal ambície na generálneho a on ju miloval, lebo jej tata bol... vlastne všetko, čo Adam v živote dosiahol, mu zabezpečil práve on. Tak ju miloval, lebo mocný tata ešte žil.

Na spoločnom konte mali niekoľko miliónov dôvodov na lásku. Ale ich láska k blížnemu svojmu nebola schopná prekročiť prah ich veľkého bavoráka. Ich láska bola zbabelá. Tak radšej zabuchli dvere a vyrazili v ústrety rozbehnutej párty.

Na chodníku pred nimi zomieral chlapec.

Mal trinásť rokov. Volal sa Peter Mikuš.

Aj jeden z apoštolov sa volal Peter. Aj on raz zomieral... a nerád, ako tento... a tiež ho to bolelo.

2

Pondelok 5:58

„... za túú horúúú za vysokúúú, mám frajarkúúú černoó... jóóóóúúú... a za túúú ho...”

„Drž hubu, Janči! Je šesť a tu bývajú samí fajnoví... zasa sa budú na nás sťažovať! Oni vstávajú o desiatej a obedujú, keď my máme fajront! Minule im vadilo, že trieskame s kontajnermi a že šrotovačka príliš hučí! Radšej drž tú tlamu na uzde a podaj ho sem!”

„Prečo? Prečo by sem si nemohel zaspívať, keď sem si včera fajnovučko šmekol a dneska mám pocit, že by som létal, chlapci moji, jaká bola!? Jak cukrová vata na hoch...”

„Kašlem ti na tvoje orgie...”

„Na čo...!?”

„Na trtkáčku! Hulákať tu tak skoro ráno nemôžeš...”

„A môžem!”

„A nemôžeš!”

„Nemôžem!? A prečo? Nech sa všetci po...”

„Kušuj a podaj ďalší, nech to odsýpa!”

„Na!” a posunul mu ďalší kontajner.

Smetiari postupovali systematicky od priechodu k priechodu a snažili sa robiť čo možno najväčší hluk. Zvlášť v tejto štvrti, lebo práve z tejto zavšivenej prominentnej štvrte im chodilo najviac sťažností.

Spievať by však nemusel. Hrkotanie kontajnerov a hluk stroja sa ospravedlniť dali, hoci aj ich hlučnosť by sa dala pri troche dobrej vôle znížiť, ale načo? Ale spev o šiestej ráno v prázdnych uličkách starého mesta by vedúci neospravedlnil nijako, a preto ho kolega smetiari zahriakol.

„Kušuj a podávaj...”

Veľké žlté auto na boku s nápisom OLO zacúvalo do slepej uličky. Keď cúvalo, odporne pípalo. Aj to by sa dalo vyriešiť, ale načo?

„Ešte tam vzadu jeden a končíme, ideme vysýpať... Janči, podávaj!”

Janči zoskočil zo zadnej stúpačky a rutinovaným pohybom chytil kontajner. Mykol ním.

„Fúúj, kurvy prchaté! Zasrali celý kontajner...” a zhnsene sa pozrel na rukavicu, čo sa mu šmykla po rúčke.

„Boha... to nie je hovno, to je... to je...” privoňal, „Ježišukristenanebi... krv!” pozrel na zem a očami sledoval krvavú stopu vedúcu k... „Ježišukriste... milosrdný Bože...”

„Neziap! Feri!! Vylez!” veliteľ lavej stúpačky kývol na šoféra a pobúchal mu po dverách kabínky.

Šofér smetiarskeho auta z mašiny nikdy nevystupoval a dianie na ulici ho vôbec nezaujímal. Počúval rádio, čítal noviny, raňajkoval, telefonoval, strihal si nechty alebo robil čokoľvek iné, ale nikdy nevystupoval, iba ak...

„Tak vylez! Je tam chlap a vyzerá celkom nahovno...”

Fero zatiahol ručnú brzdu a vystúpil.

Obzrel si kontajner a krvavú lajnu vedúcu k schúlenej postave v priechochode.

„Je hotový?”

„Viem ja?”

„Janči, ic ho kuknúť...”

„Ani bohovi!”

Tak išiel vodič.

„Ty!” a drgol mu do ramena. „Héj!”

Chytil ho za ramená a odtiahol ho od steny. Pozrel mu do tváre a rýchlo ho vrátil späť.

„Je studený a krvavý a... nejako čudne tu čupí...”

„Hotový?”

„Je hotový...”

„Má retážku... alebo prstene?” spýtal sa Janči.

Vodič sa pozrel.

„Nemá.”

„A penážku?”

„Šacuvat ho nebudem! Dójdú fízli a budú zas múdri... serme račik nanho a podme het!”

„Nemôžeme!“ zaskučal veliteľ ľavej stúpačky. „Máme ho v rajóne, kúsok od kontajnera. Každý blbec zistí, že sme tu boli a museli sme ho vidieť! Aj fízli! Radšej zavolaj na dispečing...”

„Kristaboha, taká lapália...” zauvažoval vodič Fero, ale podvedome tušil, že kolega má pravdu. Už sa z toho nevyvlečú.

„Máš asi recht, zavolám na dispečing, nech pošlú policajtóf...”

„Panenko Maria Šaštýnska, oroduj za nás...” zastonal Janči.

3

Pondelok 7:22

„Chlapci... a potom som si ju otočil na bruško...” Chosé stíchol a škodoradostne skontroloval tváre prítomných. Bol spokojný. Závideli všetci.

Tlstý Váňa si už hodnú chvíľu neodhrzol, hoci kopa pred ním na stole svedčila o tom, že v sobotu vydával najmenej tri dcéry, alebo zdedil podiel v McDonalde. S otvorenými ústami civel na Chosého a čakal, čo bude.

Kuky mu z kopy ukradol kúsok salámy a polovicu vajca na tvrdo a slastne privoňal. Na svojom stole mal položený nízkokalorický jogurt a grahamové rožky, lebo výsledky z labákov ešte stále ukazovali kritické hodnoty triglyceridov a cholesterolu v krvi, a hoci cvičil ako besný, priberal a priberal. Keby mal normálnu výšku, žiadny problém, ale na krpcovi bolo vidieť každé kilo dvojnásobne a Krauzovi už pripadal ako Václav Neckář. Videl ho nedávno v televízii... tiež by si mal dať skontrolovať triglyceridy.

Hanzel si kúpil kosmodisk na kríže a chválil ho, kade chodil, až ho začali upodozrievať, že ho platí firma, čo ten nezmysel predáva. Všetkým tvrdil, že na presnosť v streľbe to nemá žiadny negatívny vplyv a že ešte stále patrí k najlepším strelcom v kraji. Nevideli ho strieľať už dosť dávno, a tak mu sotvakto veril.

Váňa už netlstol, už sa viac nedalo. Asi sa mu vzoprela koža a odmietla sa ďalej natahovať. Jedol a jedol, ale prekonať stošesťdesiatku nie a nie.

Starý Burger fajčil, a pretože ho polohy na brušku aj napriek veku stále zaujímali, odložil noviny a spozornel.

Krauz pozrel na hodinky a keď zistil, že do ranného nástupu u šéfa majú ešte osem minút, rozhodol sa nekaziť parťákovi radosť a zaťal zuby, hoci mal sto chutí poslať Chosého do prčíc aj s jeho nočnými zážitkami.

Krauz sa usmial. Chosé sedel vedľa zrkadla a Krauz sa našteloval tak, že videl svoj odraz vedľa neho. Sám musel uznať, že keď im kolegovia hovorili whisky boys, mali v niečom pravdu. Na fľaši whisky Black&White boli dvaja psíci. Biely a čierny. Sedeli poslušne vedľa seba a... teraz, keď sedeli aj oni poslušne vedľa seba, boli im naozaj podobní. Čierny Chosé a biely Krauz. Bohvie, čo slovo rasizmus znamená v skutočnosti... na oddelení vražd mali iné starosti než posmievať sa Chosému za jeho výzor. Keby ich mali aj aktivisti niektorých takzvaných hnutí, mnohé noviny by vychádzali iba dvojstranové a nikomu by to neprekázalo a... možno by takých výrazov ani nebolo treba. Bežní ľudia majú iste iné starosti.

„A... potom?“ nevydržal Váňa a zároveň sa spýtal a odhryzol si z obrovského obloženého chlebička.

„Potom... som ju...“

Zazvonil telefón.

„Dokelu!“ zakľal Chosé, lebo už bol dobre rozbehnutý a odhodlaný vysvetliť im do najmenších podrobností, čo s rozvedenou riaditeľkou gymnázia včera robil a čo sa s ňou ešte len chystá spraviť. Signalizoval im to už mesiac, lebo tak dlho odolávala, ale včera sa zlomila a chlapi chceli počuť výsledok.

„Krauz, oddelenie vr... už ideme.“

Položil a všetci stuhli.

„Asi niečo máme, volal Šaňo. Máme si švihnúť všetci k nemu.“

„Kurva!“ povedal Váňa, ale nemyslel tým šéfa.

Alexander Mayor bol šéf oddelenia vražd už dlho a takýto titul by si nezaslúžil. Robil, čo mohol, aby ukočiroval partu vraždárov, obhájl ich prácu na každej zbytočnej porade a sledoval všetky nové prípady, na ktoré sa ho vrchnosť neustále vypytovala. Bola to nezávideniahodná robota. Mobil mu vyzváňal aj v sobotu a v nedeľu a aj cez sviatky a operačný dôstojník iba hlásil... mŕtvola tam a tam... zranenia také a také... okres urobil to a to... a čo mám robiť?

Nič. Vražďári sa postarajú, stačí zavolať a skáču ako na špagátiku.

Na chodbe bol pohyb ako počas manévrov. Šéf asi obvolal aj ostatné kancelárie. Všetko sa náhlilo k nemu.

„Posledný zamyká...“ zasyčal Burger cez rameno Váňovi, lebo dobre vedel, že kým sa vyteperí spoza stola, ostatní už budú pred fajrontom.

„Vím, néé...!?“ zafrflal Váňa a kúsok majonézy mu kva-pol na košeľu. Rezignovane zamieril k umývadlu. Teraz už bude určite posledný...

„Kuşte... tak ticho!“ šéf skúšal zvládnuť riavu sadajúcich si tiel a hrkotanie stoličiek. „Sadnite si už... začneme o pár minút skôr... kašľať na zvodku, ani vám ju nebudem čítať, koho zaujímajú štyri ukradnuté autá a jeden vyrazený zub v Kotve? Koho to naozaj zaujíma, prečíta si ju sám. Máme tu čerstvé hlásenie o náleze podozrivej mŕtvolu muža... to je pre nás zaujímavé... tak bude tu už ticho!?“

„Kuşte...“ zasyčal Krauz a pripravil si ceruzku a štvorčekovaný dvojhárok.

Všetci stíchlí.

Mayor sa nadýchol a pokračoval.

„Mŕtvola neznámeho muža sa nachádza... kde je Váňa?“

„On je...“ skúsil nsmelo Kuky.

Dvere sa rozleteli a Váňa s obrovským mokrým flakom na hrudi víťazoslávne vpochodoval dnu.

„... už dojedol,“ dokončil Kuky.

„... tak, teraz sme už určite kompletní. Pokračujem... mŕtvola neznámeho muža sa nachádza na Kláštornej ulici pri múre a muž je, ako mi hlásil operačný, zdemolovaný! Treba to pozrieť.“

„Šaňo, Kláštorňa je slepá, pri múre pod hradom sa končí, tam nemá neznámy čo robiť. Celú ľavú stranu zaberá archív mestskej knižnice a zatuchnuté byty starousadlíkov a pravá strana, opretá o hradný múr, bola zrekonštruovaná na luxusné byty a predáva sa papalášom. Vraj sedem melónov za byt...“

„Kecáš!“

„Kuky, nekecám! Kupujem tam dva, tak viem, čo budem platiť, néé?!“

Mayor zopäl ruky a povytiahol obočie.

„Richard, prosím ťa, vykašli sa na tie vaše večné fóriky a začnime niečo robiť!“

„Iste, šéfe! Takže... chcel som iba povedať, že tam bezdomovci ani žobráci nechodia, tak prečo je to neznáma mŕtvola?“

„Lebo mi operačný hlásil, že nemá u seba žiadne doklady!“

Krauz začal písať. Poznámku o dokladoch zakončil veľkým výkričníkom.

„Pokračuj!“ postrčil šéfa.

„Okresný výjazd je tam od trištvrte na sedem. O šiestej ho našli smetiari, ležal kúsok od kontajnerov zašitý v rohu nejakého podchodu...“

„Bol tam súdny?“

„Ešte nie. Okres zastavil ohliadku, keď zistili rozsah zranení.“

„A ten je?“

„Rozsah? Je vraj celkom dobýť.“

Krauz znechutene odhodil ceruzku na stôl.

„Takže vieme houbes!“

„A preto sa na to radšej pozrieme! Richard, chcem od teba počuť excelentné rozdelenie síl a stručnú analýzu.“

„Analyzovať nemám čo a excelentne tam vybehne všetko, čo má ruky a nohy zdravé! Ozvem sa ti z miesta činu a potom uvidíme. Volám Lengyela, potrebujem tam súdneho lekára...“

„Netreba, už ho volal operačný. Privezie ti ho hliadka.“

„Tak čo ma zdržuješ, mohol som byť už tam a...“

Zazvonil telefón.

„Mayor, prosím... Áno, pán riaditeľ... ááno... vieme... je mŕtvy... nie, nevieme... nie, nevieme... nie, ešte nevieme... ale ja mám túto informáciu iba päť minút, odkiaľ to mám všetko vedieť?... Kedy sa sťažovala? V piatok? Nie... nezvestnosti nevidujeme, na to je oddelenie pátrania... Áno, spojím sa s nimi... kto by tam išiel, Krauz!!“

Mayor položil a zovrel pery.

„Riaditeľ chce byť informovaný, okamžite a priebežne. Ak sa potvrdí, že je to ten chlapec, sme v pi... jeknej brynde... a vraj prečo ešte nič nevieme, a že kto pôjde na mies-

to činu..." šéf oddelenia vrážd hlasno dychčal a musel si povoliť kravatu.

„Ja?“ spýtal sa Krauz a vystrúhal blbečkovský ksicht.

„Neser ma a zmizni!! A cestou telefonuj! Stále! Chce byť informovaný... okamžite a priebežne!“

„Kto? Vrátnik?“

Mayor zaťal zuby a chvíľu hľadal na stole gumu, ale našiel iba polkilové krištáľové ťažidlo na spisy. Bolo mu ho ľúto, a tak tentokrát nehodil nič.

Ľúto ťažidla, nie Krauza.

4

„Dobry večer, salón Nikolet... ako vám môžeme poslužiť?“

„Dobry večer, slečna, je tam, prosím vás, Boris?“

„Moment... Boris!! Máš tu telefón.“

Čakala. Asi mal robotu.

„Boris...“

„Ahoj, Zdena...“

„Aa...ahoj, Zdenka! Prečo mi voláš na pevnú?“

„Lebo mi neberieš mobil!!“

„Neberiem? Aha! Počkaj... no jasné! Vybitý, ani som si nevšimol. Vieš, mám toľko roboty...“ stíchol a sprisahanecky zašeptal, „robím Zuzanu Bielu...“

„Tú herečku?“

„Nóó... a... nemôžem sa zdržovať.“

„Ja ťa zdržujem? Prepáč!!!“

„Nie!! To nie! Ty nikdy! Myslel som to tak, že sa nemôžem zdržovať telefonovaním a kontrolovaním mobilu a... tak som si ani nevšimol, kedy sa mi vybil! Však vieš, a...“

„Je v Mníchove, od rána do stredy...“

„Zdenka... ešte príde jedna zákazníčka, ja dnes asi...“

„Chcel si prejednať tú bezúročnú pôžičku. Dnes je ideálny čas. Alebo sa už nechceš osamostatniť?“

„Chcem! Vieš dobre, že chcem!! Vlastný salón je odjakživa môj sen, ale... mal som to prejednať s tvojím mužom, nie?“

„Iste, ale musí to prejsť cezo mňa, niečo ako... hĺbková kontrola... Veľmi hlboká... kontrola! Ja k tvojmu... tvojmu projektu musím zaujať ústne stanovisko, odborné povedané... orálne stanovisko... Už si zabudol? To minule, to bolo iba predbežné prejednanie podmienok... a to nestačí!! Mne určite nie!“

„Je nedeľa!! Dnes mám najlepšie zákazníčky...“

„Nevyhovárať sa!! O desiatej ťa čakám a potom mi porozprávaš čerstvé klebety od Zuzy, kto s kým v divadle... a tak.“

„Ty beštia!“

Položila. Chvíľu držal telefón pri uchu a v očiach sa mu nebezpečne zablysko, potom ho rýchlo položil. Zákazníčka čakala. Cestou k čerstvo umytej hlave ho napadli tri slová... sviňa, rašpľa a stará ludra... takže vlastne štyri. Ani jedno nepatrilo herečke Zuzane Bielej.

Mal chuť ju zabiť!

Lenže rašpľa mala prachy.

5

Policajt v uniforme nadvihol zeleno-bielu pásku s nápisom POLÍCIA, ktorou mu prikázali prehradiť slepú ulicu, a vpustil autá ďalej. Nemali majáky a ani služobné označenie a ani jeden z osádky mu neukázal preukaz. No aj tak vedel, že sú to policaiti.

Chlapci z oddelenia vražd vošli a zaparkovali kúsok za páskou. Na koniec ulice prešli pešo. Načo ničiť pneumatikami stopy?

„Poručík Machovec, vyšetrovateľ okresu. Kto z vás je vyšetrovateľ z kraja?“

„Nikto!“

„Ale...“

„Najprv pozrieme... uvidíme...“

„Vy ste...?“

„Krauz. Oddelenie vražd. Ak bude treba krajský výjazd, zariadime to. Môžete mi povedať, čo ste zatiaľ zistili?“

Nestihol. Predbehli ho nažhavení Krauzovi kolegovia.

„Richard, ideme sa pozrieť na koniec uličky, my ideme na začiatok... my ideme...“

Dvojice sa rozliezli a začali pracovať. Krauz iba prikyvoval a do zošita si písal, kto kam ide. Stál uprostred slepej ulice a pripadal si ako režisér v historickom filme. Čakal iba, z ktorej brány vybehnú zbrojnoši a začnú sa mlátiť. Kláštorná ulica pod hradom patrila k historicky významným lokalitám. Asi preto jej pravú časť predali odkundesom s armádou murárov za chrbtom. Tí strhli ošarpané, komerčne nevyužiteľné barabizne z prelomu osemnásteho a devätnásteho storočia s prekrásnymi štukatérskymi priečeliami a postavili moderné trojpodlažné pueblové domy s obrovskými loggiami nalepenými jedna na druhú

ako lastovičie hniezda. Natreli ich farbami... natreli ich farbami! Hrôza! Prvomájový sprievod uprostred dvesto rokov starého kameňa.

„Ja som poručík Machovec a som okresný vyšetrovateľ!!!!“

„Počúvam vás, pán kolega,“ prikývol Krauz.

„Toto je miesto činu!!“

„Neberiem vám ho... a ak sa smiem spýtať, akého?“

„Je tam mŕtvola.“

„Infarkt?“

„No... to nikto nevie.“

„Jeden by to mohol zistiť, ak ho pustíte bližšie.“

„Vy?“

„Nie... súdny.“

„Ale kým príde, vaši ľudia mi pošliapu.“

„Určite menej, než ste toho pošliapali vy s vašimi ľuďmi! Pozrite, tamten v rohu, prečo fajčí? Kto mu to dovolil? Kam odhadzuje ohorky? A tamten, prečo sa opiera o kontajner a nemá rukavice? Odtiaľto vidím, že ten kontajner je od krvi! A ten tam... nodoboha!! On ští pár metrov od mŕtvoly!! Hééj!! Ty! No... ty!! Drbenká ti, seržant!? Nechceš sa mu vyšťaf na hlavu!? Choď s tým káblom!“

„Ale veď som od neho dvadsať metrov...“

„Ak to bude vražda, tak je miestom činu celá ulica, všade môžu byť stopy.“

„Tak dobre...“ chlapec s troma striebornými hviezdčkami na ramenách sa zapol a urazený začal po vreckách zháňať cigaretu.

„Panenkomaria! Kto ich to učí? To sa fakt v tej policajnej škole na nich nič nenalepí?“ zastonal Krauz.

Kuky si to všimol a podišiel k chlapcovi v uniforme. Jemne mu zovrel rameno a vybral mu nezapálenú cigaretu z úst.

„Kámo, prosím ťa, buď tej lásky a choď si ju zapáliť tam za pásku,“ a jemne do neho strčil. Chlapec odletel a už ne-debatoval. Za páskou si s kolegom pripálili a ticho si šomrali, čo za stádo premúdrených chujov to zase prišlo, a trel si ubolené rameno.

„Nepoznám vás, vy ste z násilnej... pán vyšetrovateľ?“ obrátil sa Krauz na vyšetrovateľa.

„Nie! Robím vyšetrovateľa na ekonomike, iba mám dnes výjazd.“

„Aha! Iba na vás prišiel dnes rad, čo? Takže, kým sa z vás stane univerzálny odborník na mŕtvoly, postavte sa tam na chodník a zavolajte vaše uniformované hliadky k páske, nech už nekontaminujú miesto činu! A my sa tu zatiaľ pozorohliadneme. Keď príde doktor, tak sa všetci traja spolu pozrieme na mŕtvolu a potom budete kvalifikovať... také sú u nás zvyky.“

Plodnú debatu prerušil príchod motohliadky. Auto zaflekovalo kúsok od chodníka a doktor Lengyel vystúpil. Nohy nechal na chodníku, ale inak sa vrátil späť do auta a trčal mu iba zadok. Keď sa opäť vynoril, v ruke sa mu hojdala kožená brašna.

„Ááá, už je tu!“ dodal Krauz.

„Vy mi nemáte čo dávať príkazy, pán detektív! Ja som tu vyšetrovateľ! Prečo neprišiel vyšetrovateľ z kraja? Budem o vašom postupe informovať nadriadených... pán... pán...“

„Poznačte si, Krauz! A som zvyknutý... a myslel som to s vami dobre, bez urážky.“

Vyšetrovateľ Machovec si písal. Aspoň jeho meno, keď sa zatiaľ nezmohol na nič iné.

„Čau... te, banda! Prajem pekné pondelkové ráno,“ ledabolo kývol Lengyel.

„Čau,“ odzdravil Krauz a podal mu ruku. „Už som ti povedal, že s tou brašnou vyzeráš ako ozajstný doktor?“

Burger a Hanzel vyšli z náprotivnej brány a pridali sa k nim. Tiež si s doktorom podali ruky.

Poznali sa. Doktor Lengyel robil na súdnom lekárstve aspoň tak dlho ako oni na vraždách. Vlastne o dosť dlhšie, ale vidieť to nebolo, lebo chlapi na oddelení vražd pupkateľa a on behal, skákal, cvičil, a potom pitval, aby sa uistil, že jeho sa to ešte netýka. Presnejšie, najprv pitval a až potom cvičil a meral si tlak a tep, aby sa uistil, že jeho sa to naozaj ešte netýka, aj fajčiť prestal.

Potom mu na stôl priviezli tri rakoviny pľúc v jednom mesiaci... ani jeden nefajčil, tak si občas jednu-dve zapálil. Občas ho Krauz vytiahol na pivo a vtedy spravil aj krabičku za dve hodiny. Na tom čísle sa ustálil aj neskôr bez piva v naivnom presvedčení, že tých pár denne nemôže uškodiť.

Krauz ho vytiahol na pivo kedy chcel... mohol, lebo od istého policajného plesu sa poznali nielen chlapi, ale aj ich manželky, a občas sa ako rodiny navštevovali a keď volal Krauz, pani Lengyelová muža vždy pustila von v naivnej predstave, že je v dobrých rukách.

Byť v dobrých rukách vraždára, to je vrcholne naivná predstava!

S vraždármi bol Lengyel zohratá partia a trochu krvi a nejaká tá mŕtvolka ich nikdy nerozhádzali.

„Zasa ste v prúsere, vtedy som vám dobrý...” šomral Lengyel sledujúc krvavú stopu na kamennej dlažbe.

„Nie si nám dobrý ani v prúsere, nenamýšľaj si, ale keď sme volali na plastickú chirurgiu, zložili nám. Tak koho sme mali?”

„Hmm, tých už nevolajte, berú strašné prachy!”

„Pes závistlivý...” obrátil sa Krauz na Burgera, ale hovoril o Lengyelovi „jeho zákazníci mu do vrecku nedajú nič, iba čo im vylomí z úst a stiahne z prstenníka, preto závidí šikovnejším...” tárali a postupovali po stope. Všetci oči na dlažbe.

Odrazu stáli pri kontajneri.

„Povie mi už konečne niekto, o čo tu ide!?” doktor si vybral cigaretu a hľadal zapalovač.

„Nefajčíme, nepijeme, netrkáme, zvlášť nie na mieste činu. Zabudol si na motto nášho oddelenia?”

„Aha!” a schoval cigaretu.

„Vraj mŕtvola neznámeho muža a je rozbitý, viac nevieme ani my. Čakali sme na teba, asi zbytočne...” zakončil skormútené Krauz.

„Tu ležal a snažil sa vstať,” ukázal Lengyel.

Burger sa zohol. Pozorne si prezrel kontajner.

„Chuchvalce zrazenej krvi a úlomky zubov... snažil sa kričať... ako tu ležal... vyplúval krv... a šmuhy sú po celom kontajneri... snažil sa vstať... vyšplhať sa po ňom...”

„Súhlasím...” prikývol Lengyel. „Asi... volal o pomoc... a možno ho aj niekto videl... alebo počul...”

„Bóóže...” neudržal sa Krauz a prevrátil oči.

„Dobre, dóóbre, už som ticho.”

„Nemusíš, ale nevyšetruj za nás!”

„Zase...”

„Áno!!! Zase! Súdniar má pitvať a detektívi vyšetrovať!
Inak si hovor, čo chceš... k veci!“

„Som smädný.“

„Je štvrť na deväť.“

„Normálni ľudia sú smädní aj o štvrť na deväť.“

„Normálni ľudia sú o štvrť na deväť ešte v posteli.“

„A sú smädní... po nedeli, ak sú v pondelok ešte o štvrť na deväť v posteli.“

„Ja ho zabijem!“

Burger vstal od kontajnera a zagánil.

„Keď vy dvaja prestanete kecať, budete aj niečo robiť?“

„Tak poďme k nemu,“ znechutene pokrútil hlavou Lengyel a premeral si vzdialenosť od kontajnera k schúlenej mŕtvole. Sotva desať krokov. Urobil ešte jeden pokus.

„Ani v aute nič... nemáte...?“

„Potom ťa vezmem do mliečáku na kakavko... platím...“ rezignoval Krauz.

Tárali. Doberali sa navzájom. Improvizovali a predstierali nevraživosť. Nahrávali si jeden druhému na smeč... ale... v skutočnosti už pracovali. Neznalý veci by už nenápadne volal na psychiatriu a žiadal dve tri zvieracie kazajky, ale chlapci z oddelenia vražd lengyelovsko-krauzovský humor dobre poznali. Uškŕňali sa a čakali, kedy si aj oni budú môcť zakontrovať.

Obaja pomaly postupovali od kontajnera k mŕtvole. Očami mapovali každý centimeter štvorcový kamennej dlažby.

Krauz sa obzrel. Na konci ulice bol kamenný múr. Vysoký. Nad ním pokračovala skala až hore k hradu.

Lengyel skontroloval dlažbu pod sebou, položil si brašnu na prasknutý obrubník a natiahol si rukavice. Detektívi tiež.

„Musím ním pohnúť, inak sa nedá. Zavolaj fotografa,“ zašomral Lengyel.

Kuky odbehol, aby zohnal okresného technika. Ostatní zatiaľ stáli a civeli.

Muž kľačiaci na hrane priechodu bol malý. Chudý. Veľmi malý a veľmi chudý. Biele tenisky, rifle a priveľká biela košeľa. Nebola zastrčená v nohaviciach. Keby stál, padala by mu až pod kolená. Kľačal bokom opretý o múr iba

kúsok v priechode. Hlavu mal zakliesnenú na prsiach a videli z nej iba zátylok. Ruky na bruchu.

Otŕčal im iba chrbát a podrážky tenisiek.

„Tá košeľa je čudná...“ zašomral Lengyel.

„Lebo...?“

„Je november, príliš chladno.“

„Niekde tu musel byť u niekoho v byte.“

„Presne to som mal na mysli, Riško, a...“

„A?“

„Je špinavá.“

„Spadol.“

„Pozri sem,“ Lengyel sa ho nedotýkal, iba ukazoval, „a sem... dlhé šmuhy, a sú suché, akoby staré. To je čudné, a natrhnutá látka na košeli... tu a tu. Nespadol. Plazil sa a dosť dlho.“

„Dobré, na doktora céescé... fakt dobré! Je tu dosť dlho na to, aby šmuhy obschli?“ Krauz sústredene písal všetko, čo Lengyel hovoril.

„Choď do kelu ajs céescé! To neviem. Uvidíme na pitve.“

„Radšej si to poznačím,“ zašomral Krauz a do zošita si napísal: SUCHÉ ŠMUHY NA KOŠELI – SÚVIS NA ČAS SMRTI?

A podčiarkol.

Potom si to rozmyslel a dopísal si: OPÝTAJ SA HO NA PITVE, LEBO JE SKLEROTIK!!

Tiež podčiarkol.

„Čo som to chcel... aha!“ ozval sa Lengyel. „Čo je s tým technikom!?“

„Tu som. Čo treba?“ spýtal sa technik a veľký čierny kufor si položil do priechodu.

„Smiem?“ obrátil sa na Krauzu, lebo bol svedkom jeho výstupu s mladou uniformou a v podstate bol na detektívovej strane. Starý skúsený harcovník nechcel urobiť triviálnu chybu ako seržantské ucho a kontaminovať miesť to činu.

„Iste... malo by to tam byť čisté,“ skonštatoval Krauz, lebo si to už preveril.

„Takže?“

„Odfotografujeme ho.“

„Maličkosť! Mám vybrať čísla?“

„Nie! Iba orientačné zábery, ako kľáčí. Pohneme ním iba minimálne, aby sme zistili, čo mu je. Ak to zoberieme na vraždu, urobíme si obhliadku sami s naším technikom, ak nie, budeš pokračovať...“

„V poriadku,“ technik nelenil a začal fotografovať. „Uhni-te,“ vyhnal ich zo záberu a blesk im oslepil oči. Vyšli z priechodu a čakali.

Technik vošiel do priechodu a urobil pár záberov aj z tejto strany. Pozrel na počítadlo.

„Osem... chcete viac?“

„Netreba,“ usúdil Krauz.

„Aj video?“

„Ak máš kameru!“ ožil Krauz.

„Mám, ale... nemám pásku. My máme na okrese vyčerpaný limit.“

Lengyel povytiahol obočie.

„Limit!? Minule som čítal v novinách, že vládna ochranka dostala päť nových bavorákov, a vy na okrese nemáte na videopásku!?“

„Tomu ty nerozumieš!“ zastal sa Krauz technika. „Si iba doktor! My máme na ministerstve analytikov a ekonomických expertov! Oni vedia, čo je to priorita!“

„Príliš častá výmena sekretárook?“

„Skoro dobre, doktorko, ale kúsok vedľa, to je promiskuita! Ja som povedal priorita!“

„Aha!“

„Priorita, to je... najprv bavoráky, potom okres.“

„Už mi je to jasné!“

„Nie je, doktor, lebo ani nám nie, ale nič si z toho nerob.“

„Richard, ale to je dosť trápne, tu na ulici zomierajú ľudia a vy zháňate všivavú videopásku?“

Krauz smutne pokýval hlavou. Potom dostal nápad.

„Možno by sme ministrovi vnútra mali prezradiť tajomstvo, že polícia je tu pre ľudí.“

„A pochopí?“

„Tento? Ten ani netuší, že polícia patrí pod ministerstvo vnútra.“

„Pána boha!“

„Amen!“ zakončil Krauz. Obrátil sa na technika. „Tak kašli na video, ak bude treba, spraví ho náš technik, zatiaľ díky.“

„Fajn,“ prikývol okresný technik a začal sa baliť.

„Tak s ním už pohni, doktor, ale čo možno najmenej. Chalani, poďte sem!“ rozhodol Krauz.

Kuky sa zohol a chlapcovi pridržal nohy, aby sa neroztiahli. Burger ho chytil za ramená. Lengyel za hlavu a všetci ho na tri odtiahli na pár centimetrov od múru.

Doktor kľačal vedľa neho, akoby sa modlil, a prehmatával mu hlavu. Skúsil s ňou pokývať. Skúmavo sa mu zahľadel do tváre. Roztiahol mu pery. Prehmatal mu krk, sánku a prezrel prsty na rukách.

Vstal.

„Vráťte ho späť, tááák... pomaly, opatrne... presne ako bol... dobre. Nechajte ho tak!“

Lengyel si zamyslene sťahoval rukavice. Pokrútil hlavou a potom zas.

„Čo sa ti nezdá?“

„Riško, je zbitý ako žito, hrôza! Tvárová časť je úplne zdemolovaná, vlasová časť samý chuchvalec a chrbát... zabudol som na chrbát! Bóóže, som ja ale sklerotik! Dajte rukavice... vlastne netreba! Richard, vyhrň mu opatrne košeľu, máš ešte rukavice.“

Krauz pokľakol a prezrel si spodný lem košeľe. Nenašiel nič okrem zaschnutých šedých šmúh a opatrne chytil spodný okraj. Zodvihol ho.

„Kriste pane!“

„Bože dobrý!“

„No fasa.“

„Kurvaajstým!“

Každý mal čo povedať.

Krauz opatrne vrátil lem košeľe späť na päty a vstal. Lengyel našpúlil pery.

„Riško, Richard... on... poďte sem!“ zavelil doktor.

Nasledovali ho ku kanálu. Lengyel vybral cigarety a všetkým ponúkol. Všetci si vzali. Burger popripaľoval. Stáli v kruhu okolo kanálu ako mesiačikovia okolo ohňa.

„Chlapci, muž je podpriemernej výživy, chudý, malého vzrastu, tvár neholená... to nie je muž! To je chlapec! Deco. Desať, možno dvanásť rokov. Tvárová časť bola vystavená brutálnemu útoku cudzej osoby, nos je zlomený, viečka naliate, vyrazené zuby... na chrbte stopy po bičovaní,

a nie hocaké. Videli ste. Údery nenatrhli kožu, ale boli razantné, lebo stredová dotyková ryha má masívny fialový lem, teda šľahy boli silné, ale robené niečím, čo nenaruší kožu. Bolo ich veľa, strašne veľa. Hlava je v ostrom uhle zvesená na hrudi, predpokladám aj prasknuté, alebo zlomené väzy, posledný, alebo jeden z posledných úderov bol smrteľný. Pitva nám ukáže viac, ale... predbežne... chlapci, to decko niekto mučil a... umučil ho na smrť. A tie nechty... plno hliny, zopár je zodratých až nas mäso, on sa niekam štveral, alebo plazil alebo neviem... viac zatiaľ neviem.“ Lengyel prednášal monotónnym hlasom bez farby a zápalu. Pokojne. Rutinovane.

Potom dohovoril, potiahol si a odpľul.

„Samovraždu vylučuješ...?“ skúsil Kuky a zazubil sa.

Všetci ho zmrazili pohľadmi.

„Sorry,“ sklapol.

„Toto nie je sranda, chlapci!“ zagánil Krauz na Kukyho.

„Povedal som sorry...“

„Dobre, ešte... doktor, kedy asi zomrel? Ktorá nočná hodina nás má zaujímať pri vypočúvaní svedkov?“

„Rigor mortis... tedááá... stuhnutosť sa už prejavila, je zima, skoro mrzne... v noci... Krv je čerstvo zaschnutá, bez hnedého nádychu, ja by som tipoval, že je tu asi šesť až osem hodín, niečo okolo polnoci, alebo tesne po polnoci, to je náš čas!“

„Ak je to tak, ako hovorí doktor, musíme začať konať. Zavolám Šaňovi, že je to asi naše, nech pošle komplet krajský výjazd, vyšetrovatelia sa dohodnú na právnej kvalifikácii a na príslušnosti, my zatiaľ zabezpečíme priestor po svojom a rozbehneme sa po bytoch naokolo, vyžiadam si posily z okresu, aby nám s tým pomohli, ty, doktor, zalez do tej svojej smradľavej budy a čakaj ma... o dve-tri hodiny som tam aj s ním a niečo s chlapcom urobíme.“

Lengyel opatrne nasmeroval ohorok cigarety medzi mreže kanálu, pustil ho a vzdychol si.

„Čo urobíme? Rozrežem ho na plátky, iné nič. Bože, tie ich maminky... keby nás videli!“

6

Inžinier Adam Rys to nemal v živote ľahké. Keď mu kučeravá hlavička dorástla do veľkosti povestnej detskej zvedavosti, začal sa pýtať.

„Pani vychovávateľka... a prečo vám musím hovoriť pani vychovávateľka, a nie mama... ako hovoria v telvízoríku?“

Dozvedel sa, že mamy majú iba niektoré rozmazané decká, oni ostatní majú vychovávateľky a spoločný vianočný stromček v spoločenskej miestnosti. Z toho množstva balíčkov pod ním bol jeho vždy iba jeden, buď obrázková knižka, alebo plyšový maco, neskôr tepláky...

Naučil sa, že v živote bude jeho iba to, čo si vezme, inak mu ostanú tepláky až do smrti. Naučil sa, že aj o tie všivavé tepláky musí vedieť bojovať, inak mu ich vezmú starší chalani z horného poschodia, a tak rozbil nos každému, kto sa k nemu a k jeho balíčku priblížil. A keď už ležal na zemi s krvavým nosom, vzal mu tepláky a mal dvojce.

O tom je život.

Francúzsky kráľ Ľudovít XI. nemal pravdu, keď povedal... Divide et impera. Opak je pravdou. Vezmi a panuj! To pochopil Rys ešte skôr, než mal chuť sa s niekým deliť. Vlastne... tú nedostal nikdy v živote.

Vzal si maturitné vysvedčenie, diplom inžiniera ekonómie, vzal si miesto poisťovacieho úradníka a... keď nadišla tá správna chvíľa, vzal si aj Zdenu.

Musel.

Nie kvôli tehotenstvu, to nikdy neprišlo, lebo by jej pokazilo postavu a pleť. Okrem toho s deckami je večná oštara a ona na utieranie ušpinených zadkov nemala aj tak nikdy čas. Vizážista, masér a kaderník jej boli vždy milší než otravné usoplené decko v parku na hojdačke.

Musel, lebo... jej otec sa prepracoval na riaditeľa poisťovne a bezvýznamnému úradníčkovi pri priehradke by nikdy nepomohol. Zaťovi musel, a tak si ju Adam vzal. Mladú rozmazanú fíflenu.

Ona fíflena a on... no... spočiatku tiež nič zaujímavé a riaditeľ si vedel predstaviť aj lepšieho zaťa, ale Rys sa zakrádajúc poisťovacou džungľou tak obozretne, prefíkane a cieľavedome, až sa raz ocitli v jednom bordeli. Dosť trápne stretnutie na chodbe, naviac za asistencie polície. Hľadali nejaké mladistvé dievčatá a čo čert nechcel, tá najmladšia bola čírou náhodou na izbe s riaditeľom. Rys využil ďalšiu náhodu a dohodol sa s veliteľom akcie, ktorému robil mimoriadne výhodnú životnú poisťku, že tam on, ani pán riaditeľ v ten večer vôbec neboli. Policajtom stačilo hľadané dievča a meno riaditeľa sa v žiadnom služobnom hlásení neobjavilo. Odttedy to bolo ich spoločné tajomstvo, lebo pani riaditeľová dbala na dobré mravy a meno rodiny a nebolo žiaduce ju obťažovať s podobnými prkotinami.

Potom ho, už ako vedúci oddelenia, na firemnej akcii zachránil od blamáže a odrecitoval referát o minuloročných úspechoch poisťovne s množstvom čísel a ukazovateľov prakticky z hlavy, lebo riaditeľ si pre momentálnu indispozíciu nevedel spomenúť, ani ktorého je dnes a... riaditeľ si ho konečne všimol! Na druhý deň mu aj prišiel osobne poďakovať.

Rys poskočil z konára na konár a stal sa vedúcim pobočky. Poskakoval a poskakoval, až skončil v predkancelárii samotného chleboďarcu. Samostatný odborný poradca pre stratégiu.

Keď videl mosadznú ceduľku s magickým nápisom na svojich dverách prvý raz, stál pred ňou v nemom úžase a kochal sa ako malý chlapec pod stromčekom. Lepšie ako dvoje nové tepláky s tromi pásikmi!

Potom si ju vzal, lebo musel. Cítil... akosi podvedome cítil, že na mosadznú ceduľku na dverách by sa dalo vygravírovať aj iné ohodnotenie skrytých možností a tajných túžob... a na to potreboval jej fotra! Tak si ju vzal! Bol medzi nimi pätnásťročný rozdiel.

Rozmazaná hnusná cundra!

Bože!!! Koľkokrát mal chuť ju zadusiť vankúšom, keď chrápala vedľa neho... Koľkokrát!!... Ale pekná bola, to mu-

sel uznať. Bola krásna. Tvár na vankúši sa jej strácala v záplave svetlých vlasov a nevedela spať pod paplónom, vždy si ho zmotala medzi nohy a otrčila mu holý zadok. V takých chvíľach nečakanej rozkoše sledoval líniu jej tenkých nôh až po zlatožlté chlípky v rozkroku a...

Prekrásne tvary prírody...

Normálne sa holila, ale iba pahorok, a aj to len do tenkého pásika. Dole si nechávala bujnú zlatú šticu. Raz sa jej opýtal prečo. Odpoveď musela mať pripravenú už dávno, lebo ho vytočila. Rada ho vytáčala a už pár mesiacov po sobáší nadobudol podozrenie, že niektoré odpovede má vopred pripravené, napísané a tajne naštudované, len aby vyzerali ako spontánne a aby ho čo najviac vytočili.

„Lebo to niektorých mužov dráždi, keď sa im obtierajú o bradu a nos...”

„Ty... kurva!!! Ale mne to vadí!!!“

„Tvoj problém!“

A zaliezla do sauny. To ešte bývali v obyčajnom rodinnom dome so saunou a malým krytým bazénikom osemkrát päť na ochladenie. Až potom, neskôr, Zdena našla inzerát stavebnej firmy, že sa budú predávať luxusné byty na Kláštornej priamo v centre mesta. Až neskôr sa presťahovali. Medzitým...

Keď sa brali, Zdena už bola rozvedená.

Dávno rozvedená. Rýchle vysokoškolské manželstvo spojené s oslavou promócií. Jej manžel absolvoval na fakulte telesnej výchovy a športu a ona, nádejná právnička, si ho vzala, lebo mal... všetko, čo začínajúce mladé manželstvo nutne potrebuje. Ona mala iba štvorizbový komplet zariadený byt, medáka v koži s dreveným volantom, konto so šiestimi nulami od tatina... a iné nepodstatné veci. On mal to podstatné, o čo jej išlo.

Stotridsaťosem dní po sobáší prišiel jej manžel na políciu podať trestné oznámenie za ublíženie na zdraví. Policajtovi na stálej službe podal lekárske tlačivo, kde bolo odborné popísané jeho zranenie.

Policajt si odborným okom prezrel pečiatku lekára. Zdala sa mu na prvý pohľad pravá, potom dátum vystavenia potvrdenia... včera, aj to by sedelo, a potom diagnózu...